

LA LLENGUA I LA VIDA

Vuit articles ja s'han escrit sota aquesta rúbrica. Fer-ne la retrospectiva m'ha semblat que podria ésser d'alguna utilitat. La impressió que n'he tret d'aquest cop d'ull general és que manta vegada hom s'ha entretingut sobre aspectes lingüístics accidentals, quan la tasca de divulgació de les formes gramaticals correctes ha d'ésser segurament la nostra màxima preocupació del moment. Així, al Número 5 Louis Marty baixa a la palestra per rompre una llança contra el castellanisme « io ».

Estigui tranquil el Senyor Martí, car « io » no passa d'una deformació estrictament fonètica, com per una raó o altra hom n'observa en totes les llengües.

També m'ha semblat força marginal el tema sobre el qual discorre R.B. en el Número 7, partint d'un intercanvi de correspondència entre Ramon Aramon i Serra, secretari general de l'Institut d'estudis catalans i el meu amic Emili Granier-Barrera, a propòsit de monògrafs, dígrafs, etc.

R.B. ho aprofita per a palesar el seu entusiasme per l'« ll » i l'« ñ » de l'alfabet castellà. El seu entusiasme va fins a considerar aquesta última lletra amb « barret », com diu ell, com una « idea genial ».

R.B. oblida que aquesta « ll », que tant l'entusiasme, es defineix el palatal per transformació de la dental. Per consegüent és del tot lògic que sigui inclosa en el grup de les eles. I que l'altra palatal s'escrigui com fan els de parla castellana, « ny » com fem nosaltres, « gn » com fan francesos i italians, o bé « nh » com els portuguesos, a tots ens assisteix una raó, i a més a més, quina importància ?

En resum, considero que en aquesta rúbrica. on es combinen els dos

nostra comunitat nacional, importa anar al gra, vull dir que cal cenyir-se, al meu entendre, als temes que directament afecten l'ús correcte de l'idioma, expressió de la nostra idiosincrasia col·lectiva. Oi més tractant-se d'una publicació dirigida a « tots els Catalans ».

Per això el Sr. Marty, que hagués obrat discretament passant per alt certs errors d'impremta de tota evidència, té tota la raó en denunciar el participi « resolt » per resolt. Es, en efecte, esgarrifós de llegir amb massa freqüència certs participis fantosiosos, a vegades a frec del ridícul. Cito només com a mostra : Sapigut (per culpa del fals infinitiu « sapiguer »), per sabut i conegut per conegut, i àdhuc neixut i naxit per nascut i nat.

Errors d'aquest gruixut no són excusables avui, quan ja són nombroses les publicacions de gramàtica catalana.

Darrerament hom m'ha fet el present d'un llibre que es titula : « Els verbs catalans conjugats » de la col·lecció Pompeu Fabra, obra de Joan Baptista Xuriguera. Editorial Claret - Barcelona. Recomano la seva adquisició per ésser un indispensable llibre de consulta en cas de dubte. I qui no en té a un moment o altre ?

Conté la conjugació completa de 120 verbs per ordre alfabètic d'Absoldre a Voler, que serveixen de model respectivament als 7.000 i escaig que figuren a l'índex.

S. GUASCH